

[Ib Thyregod.]

har ændret dette system til det såkaldte rammebevillingssystem.

Det andet punkt er ansvars- og kompetenceforholdene i og mellem ministerierne. Også dette kan diskuteres, og den manglende kommunikation mellem bolig- og finansministeriet i forbindelse med sagen er vel også en af de ting, som man kan diskutere nærmere.

Hr. Ømann nævnte, formentlig ud fra egne erfaringer, dette, at en sekretær, der bliver ansat i ministeriet, i de første mange år bliver sat til at skrive koncepter, men ingen afgørelse får mulighed for at træffe, og at man kan blive helt op imod 50 år, før man overhovedet får mulighed for at træffe en afgørelse i et ministerium. Jeg må sige, at denne udtalelse om disse ting efter min opfattelse ikke skyder meget over målet. Fra min egen tid i statsadministrationen husker jeg, hvorledes situationen netop var denne, at man i en række år på sekretærniveauet ikke havde mulighed for at træffe afgørelser, de blev truffet på et højere niveau, kontorchefniveauet, og selv fuldmægtige havde ikke mulighed eller kun i begrænset omfang mulighed for at træffe afgørelser.

Nu ved vi jo alle, hvad der er baggrunden for denne ordning, nemlig at forvaltningens afgørelser skal være så sagligt rigtige som muligt, at de derfor skal gå gennem flere led, hvorved man sikrer de bedst mulige afgørelser af hensyn til borgerne — et synspunkt, som jeg naturligvis deler, men som jo til en vis grad kommer i strid med synspunktet om hurtige afgørelser. Man kan sige, at det bliver særlig afgørende, hvor der skal træffes forretningsmæssigt prægede afgørelser. Her er det punkt 3 i forespørgslen, nemlig rationalisering af fremgangsmåden ved statens indgåelse af lejemål, køb af ejendom og egen bygherrevirksomhed, der kommer ind i billedet.

Staten optræder jo som bygherre på en række områder. De enkelte ministerier opfører enten selv eller lader andre opføre

bygninger til mange offentlige formål. Med hensyn til lejemål er der sket dette, at den oprindelige ordning, hvorefter disse blev indgået af ministerierne, er ændret, således at det er overgået til boligministeriet og til slotsforvaltningen. Er denne fremgangsmåde den rigtige, er man sikker på, at man ved at anvende den fremgangsmåde, som man hidtil har anvendt ved køb af ejendomme, ved indgåelse af lejemål, når frem til de bedste resultater? Jeg synes, denne sag har givet anledning til overvejelser, og jeg er enig med hr. Ømann i, således som også statsministeren var det, at det giver anledning til overvejelser af, om man skal finde frem til en bedre fremgangsmåde. Om det skal være et bygningsdirektorat, om det skal være et mere forretningsmæssigt, erhvervsmæssigt præget organ, som for staten skal udføre disse opgaver, kan diskuteres, men under alle omstændigheder er det et af de saglige problemer, som man bør diskutere i forbindelse med denne sag.

Jeg kan derfor kun hilse med tilfredshed, at disse saglige spørgsmål er blevet draget frem, for at vi kan finde en løsning på disse ting. Vi har tidligere selv i folketinget i forbindelse med nedsættelsen af folketingets rationaliseringsudvalg netop peget på disse problemer. Den nye regering, som har mange opgaver, må også have mulighed for, må også have tid til at finde frem til de rigtige løsninger på disse spørgsmål, og jeg er sikker på, at dette vil ske, således at vi kan finde frem til en rimeligere løsning med henblik på fremtiden inden for statens bygge- og anlægsvirksomhed.

Jeg mener derfor, at denne sag, som jo har været meget debatteret i offentligheden, bør få de konsekvenser, at vi ser på det administrative system, specielt med hensyn til byggeadministrationen, og at man i øvrigt diskuterer problemet om rammebevillingerne med henblik på den fremtidige situation, således at man ud fra de synspunkter, som har været fremlagt i kommissionsberetningen, kommer frem til bedre muligheder